

براساس سناریوی
«سیلاب تابستانی»،
نفع عمومی
همه طرف‌ها و
به طور کلی نظام
سرمایه‌داری،
اقتضا می‌کند که
رقابت‌های تجاری
مدیریت شود تا به
جنگ‌های تجاری یا
نظامی تبدیل نشود
و اگر درگیری‌هایی
نیز بر سر منطقه
نفوذ شکل بگیرد،
در سطح کشورهای
پیرامونی محدود
بماند.

ابتکار این کشور در ایجاد پیمان امنیتی شانگهای نمود داشته، موفق شده است که تهدیدات امنیتی و بین‌المللی را به میزان قابل توجهی کاهش دهد. چین در دهه اخیر به رهبری شین جین پینگ طرح‌های توسعه جهانی نظیر «راه ابریشم جدید» یا «یک کمربند - یک جاده» را آغاز کرده است که از حیث مقیاس با طرح مارشال آمریکا برای بازسازی اروپای پس از جنگ جهانی دوم قابل مقایسه است. این طرح راه را برای گسترش بازار جهانی چین می‌گشاید. با این حال بزرگ‌ترین مانع چین برای کسب جایگاه قدرت هژمون، تفاوت فرهنگ کمونیستی کنفوسیوسی حاکم بر این کشور با فرهنگ لیبرال حاکم بر نظام جهانی است. البته این فرهنگ محیط مساعدی برای سرمایه‌داران بزرگ فراهم می‌کند، اما ساختار اقتدارگرا و سلسله‌مراتبی آن با ارزش‌های فرهنگی نظام جهانی سرمایه‌داری تعارض دارد و چشم‌انداز چین برای پذیرش به عنوان «قدرت محور» در یک نظم جهانی را با ابهاماتی مواجه می‌سازد.

سناریوهای فرارو

● سناریوی ۱: باران بهاری یا وضعیت عادی با نوسانات جزئی در سیستم

براساس این سناریو، مجموع آنچه رخ داده است، چیزی جز عواقب پایان یک سیکل تجاری و آغاز سیکل تجاری جدید نیست که همزمان با کاهش هژمونی آمریکا در نظام جهانی رخ می‌دهد. این سناریوی خوش‌بینانه، بحران‌ها را گذرا و کم‌اهمیت تلقی می‌کند و با توجه به روندهای جاری که بسیاری آن را نشانه‌های آشکار تحول در نظم جهانی می‌پندارند، چندان واقع‌بینانه به نظر نمی‌رسد.

● سناریوی ۲: سیلاب تابستانی یا تنش با جابه‌جایی قدرت و تغییرات ساختاری

مدیریت‌شده در داخل سیستم

عطف به این سناریو، جغرافیای فرهنگی لیبرال دموکرات و احزاب و جریان‌های مرکزی موجود در نظام جهانی، ظرفیت مدیریت بحران را ندارند و از یک سورقبای ایدئولوژیک آن‌ها نظیر جریان‌های برابری خواه و از سوی دیگر جریان‌های حمایت‌گرای ملی که در آمریکا و اروپا سر برآورده‌اند و نیز قدرت‌های مرکزی جدیدی همچون چین و هند، در امتداد روندهایی مانند ایجاد قطب‌های قدرت جدید و جابه‌جایی از محور اتلانتیک به پاسیفیک، موجب تحولاتی در ساختار نظام جهانی خواهند شد. براساس این سناریو، نفع عمومی همه طرف‌ها و به طور کلی نظام سرمایه‌داری، اقتضا می‌کند که رقابت‌های تجاری مدیریت شود تا به جنگ‌های تجاری یا نظامی تبدیل نشود و اگر درگیری‌هایی